

Publicerad 2007-09-08 15:38 av Melisaac

...Blickandes bakåt, skuldmedvetna ögon, ett sista ögonkast bakåt, sen aldrig mer.....

En söndrig flicka, fjärilen med vingen i nätet

En söndrig har förstört, något redan trasigt.

Den söndriga halvhjärtade fjärilen har fastnat med ena vingen, ett nät vid fönstret hindrar friheten från att blåsa under hennes bägge vingar.

Fjärilen är flickan som en gång var vacker, hel, ren och vänligheten själv. Men sakta sakta smulades hon sönder till Den söndriga, Fjärilen, som bara trasslade in sig ännu mer hur hon än försökte gottgöra allt som var

gjort, mot henne själv, mot andra, mot världen och tankarna, mot vänner.

Utan känslor, kallades hon som gett en axel att gråta, ett hjärta att tynga med bördor för att sedan bli nerdragen på botten i ett hav. En liten fjäril på botten syns inte, men finns, funderar på vad som är sant. Människa eller trasig fjäril, hon tog sig upp till ytan igen. Lämnade problemen under sig, då hon flög, simmade, flög, skvätte bort alla droppar av tårar, allt det vatten som tidigare hade hindrat henne från att andas.

Var tvungen att flyga fort, torka utanpå. Bli torr nog för att kunna flyga vidare.

Om hon tänkte, använde all den hjärnsubstans en söndrig flicka, Fjärilen med vingen i nätet hade, skulle hon kanske en dag bli fri.

Hennes liv, en film framför ögonen. Spindlar äter allt som fastnar, som ger upp.

Tankar, en återvändsgränd om hon fortsatte. Fast för alltid, något hon inte önskade, inte sig själv, inte någon. Måste andas men spara på syre.

Blickar åt sidan, fler har fastnat i nätet, fler är en tum från frihetens blåa himmel.

En söndrig ville hjälpa, men allt hon gjorde var att skjälpa de som redan låg ner. Med ena vingen fri kunde hon ge dem ett finger om de skulle räcka, ge dem sin hand, befria dem. Ett försök blev ett hinder för dem alla, hopplöst sade en, snurrade in sig i nätet beredd att injiceras med hjälp av giftspindelns gaddar.

Solen värmden nätet, hettade till mot huden. Mindes livets varma lyckliga sida.

Frihet, en tum, från frihet. Behöver bara släppa taget, då skulle hon känna glädje igen.

Blickandes bakåt, skuldmedvetna ögon, ett sista ögonkast bakåt, sen aldrig mer.

Sekunden innan noll, nätet höll henne inte längre fången.

Fasansfulla skrik, ord i huvudet, smärtan hemsökte henne, smärtan av att slita loss ena vingen, bli Den söndriga, halvhjärtade flickan, utan känslor, smärtan av att lämna de andra i nätet åt sitt eget öde, stör ständigt det positiva i att äntligen vara fri. Men bättre halv och söndrig, än att leva fången i ett nät, man en gång, började spinna, åt sig själv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Melisaac med Poeter.se id #11001 innehar upphovsrätten